

при най-слабото даже опжтвание на критиката. Тя сама ще си поправи грѣшкитѣ и ще се опжтва, защото тя сама е едноврѣменно артистка и актриса.

Въ мимиката има моменти кждѣто е можща и неподражаема. У Роза Попова прѣобладава la puissance tragique съ което ѣ качество ние я поздравляваме Въ позитѣ е сезисантна и пълна съ хармония; въ пристжпванието си има тази силна внушителность и изражение, туй което е секретътъ на Сара Бернардъ, Муне Сюли, Краусъ. Госпожа Роза Попова има сжщо тѣй всичката привлекателна, външность за една актриса.

Ние я гледахме сжщо въ *Нора*, отъ Ибсенъ и *Гостенинъ*, отъ Брандесъ. Констатира се сжщо една разшитость въ диалозитѣ, но туй вече ще се припише на самата труппа, на останалитѣ актьори.

Най-добрата и единственна българска актриса, тази която може да бжде една Режанъ, една Сара Бернардъ, ако би се появила на единъ французски театръ, е оставена у насъ да се скита изъ дълбоката провинция, тамъ дѣто едвали тукъ тамъ, единъ или двама, биха оцѣнили нейното искусство, да се трови и огорчава, че нѣма единъ поне въ трупата ѣ съ когото да играе, комуто да риспотира и се издига въ величавий миръ на нейната вълшебна натура.

Но дали въ забвение и забрава трѣбва да посрещнемъ тази която прѣдвѣщава да бжде единъ *основенъ камѣкъ на българския театръ?*

И тя е сама, сама се е създадала и създава, безъ да е ходила въ нѣкой театръ; единственно се ръководи отъ наблюдателността си въ живота, отъ драматическото искусство и хроника, които прослѣдва щателно и съ живъ интересъ въ нѣмската литература; тя владей прекрасно този езикъ.

Врѣме е да обуздаемъ своигѣ низки страсти и мръсни борби и обърнемъ всичкото си внимание къмъ фарътъ на Чистото и Доброто.

18 Мартъ 1899 г.

Д-ръ Никола Петковъ